Oğlan ve Küçük Balıkçıl
Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Balıkçıl

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir sabahta, Leo adında bir oğlan bir patikadan gölete doğru yürüdü. Hardal sarısı bir yağmurluk ve mavi lastik çizmeler giymişti. Bez çantasında küçük bir suluboya defteri ve bir boya kutusu vardı. Bir zamanlar orada gördüğü küçük bir balıkçılı çizmeyi umuyordu. Gölet durgun ve yeşildi; çevresinde uzun sazlar ve suda yüzen nilüfer yaprakları vardı. Kenarda yosunlu taşlar, güneşte sıcacık duruyordu.

Leo yosunlu bir taşa oturdu ve suluboya defterini temiz bir sayfaya açtı. Boyalarını ve bir bardak gölet suyunu çıkardı. Sonra onu gördü: sığ suda duran küçük bir balıkçıl. Yumuşak mavi-gri tüyleri ışıkta parlıyor, beyaz boğazı ışıldıyordu. Keskin kehribar gözleri suyu izliyordu. Leo'nun kalbi hızla çarptı. Fırçasını boyaya batırdı ve çizmek için öne eğildi.

Ama balıkçıl Leo'nun kıpırdadığını gördü ve uzun ince boynunu kaldırdı. Kanatlarının yumuşak bir vınlamasıyla sazların üzerinden uçup gitti. Leo içini çekti ve boş sayfasına baktı. "Onu korkuttum," diye fısıldadı. Defterini kapattı ve yavaşça eve yürüdü. O gece balıkçılın keskin kehribar gözlerini ve nasıl öyle hareketsiz durduğunu düşündü. Yeniden denemek istedi.

Ertesi sabah Leo sessiz adımlarla gölete döndü. Hardal sarısı yağmurluğunu giymiş, bez çantasını taşıyordu. Bu kez yosunlu bir taşın çok gerisine oturdu ve kıpırdamadı. Bekledi ve yeşil suyu izledi. Sazlar hafif esintide sallandı. Dakikalar geçti. Leo'nun bacakları kıpırdamak istiyordu ama o hareketsiz kaldı ve yavaşça nefes aldı.

Uzun bir süre sonra küçük balıkçıl geri geldi. Nilüfer yapraklarının yakınına uzun bacaklarıyla hafifçe kondu. Leo neredeyse nefes almaya cesaret edemedi. Balıkçıl bir heykel gibi durdu; boynu kıvrık, keskin kehribar gözleri suya dikilmişti. Leo defterini çok yavaşça açtı. Fırçasıyla küçük bir çizgi yaptı. Balıkçıl uçup gitmedi. Sadece göleti izlemeye devam etti.

Sonra balıkçıl kıpırdadı. Koyu gagası aşağıya doğru fırladı—göz açıp kapayıncaya kadar hızlı—ve minik gümüş bir balıkla yukarı çıktı. Leo yumuşakça soluğunu tuttu. Hızlı gagayı ve küçük balığı çizdi. Balıkçılın uzun parmaklarının çamurda genişçe açılıp onu nasıl dengede tuttuğunu fark etti. "Ne kadar komik ayakların var," diye fısıldadı Leo. Balıkçıl balığı yuttu ve yeniden hareketsiz durdu, bir taş kadar sabırlı.

Ondan sonraki her gün Leo gölete geri geldi. Bazı günler balıkçıl geldi; bazı günler gelmedi. Ama Leo beklemeyi öğrendi. Yosunlu taşına oturdu ve suyu izledi. Sazları ve nilüfer yapraklarını çizdi. Gökyüzünün ve ağaçların yumuşak yansımalarını çizdi. Balıkçıl geldiğinde onun uzun ince boynunu ve beyaz boğazını çizdi. Defteri yavaşça doldu.

Bir öğleden sonra balıkçıl Leo'nun taşına daha da yaklaştı. Yavaşça adım attı, uzun parmaklarını yükseğe kaldırdı. Leo fırçası elinde, tamamen hareketsiz kaldı. Balıkçıl durdu ve başını yana eğdi. Keskin kehribar gözleri doğrudan ona baktı. Leo göğsünde sıcak bir duygu hissetti. "Merhaba, küçük balıkçıl," diye fısıldadı. Balıkçıl gözlerini kırptı ve avlanmaya geri döndü.

Leo her gün yeni şeyler fark etti. Balıkçılın uzun süre tek bacak üzerinde nasıl durduğunu gördü. Gagasının nasıl hızla hareket ettiğini, sonra nasıl donduğunu gördü. Sudan dışarı sıçrayan minik bir balığı çizdi. Bir sazın üzerinde dinlenen bir yusufçuğu çizdi. "Sır sabır," dedi Leo defterine. "Hareketsiz oturursam, gölet bana hazinelerini gösterir." Ve balıkçıl yakında kaldı, sakin ve sessiz.

Bir gün balıkçıl bir balık yakaladı ve onu gagasında tuttu. Hemen yutmadı. Sazlara yürüdü ve balığı orada bekleyen daha küçük bir balıkçıl için bıraktı. Leo'nun gözleri kocaman açıldı. İki balıkçılı ve sığ sudaki balığı çizdi. "Paylaşıyorsun," diye fısıldadı. "Birbirinize göz kulak oluyorsunuz." Küçük balıkçıl kehribar gözlerini kırptı ve sazların içine geri adım attı.

Sonra bir rüzgâr esintisi Leo'nun defterini kapattı ve bir sayfa çamura döndü. Leo soluğunu tuttu. Balıkçıl ürkmüş bir halde kanatlarını kaldırdı. Leo hareketsiz kaldı ve "Sorun değil. Ben kıpırdamıyorum," diye fısıldadı. Yavaşça balıkçıl sakinleşti. Leo çamurlu sayfayı aldı ve temizledi. Balıkçılı yeniden çizdi, kanatları yarı açık halde. Balıkçıl uçup gitmedi.

Leo birine göstermek istedi. Ertesi sabah küçük kız kardeşi Mia'yı getirdi. "Buraya otur ve çok sessiz ol," dedi. Birlikte yosunlu taşa oturdular. Balıkçıl geldi ve Leo çizerken Mia izledi. Uzun parmakları ve hızlı gagayı gördü. "Bir dansçı gibi," diye fısıldadı. Leo gülümsedi. "Sabırlı bir dansçı," dedi. Birlikte balıkçılın avlanmasını izlediler.

Haftanın sonunda Leo'nun defteri dolmuştu. Her sayfada küçük bir harika vardı: balıkçılın açılmış parmakları, gümüş bir balık, bir yusufçuk, paylaşan iki balıkçıl. Göletin kendisini de çizdi; sazlar, nilüfer yaprakları ve yumuşak yeşil suyla. Son sayfaya şöyle yazdı: "Gölet, bekleyenleri ödüllendirir." Kendini gururlu ve mutlu hissetti.

Leo artık her gün çizmek zorunda değildi. Bazen sadece yosunlu taşına oturup izliyordu. Küçük balıkçıl onu artık tanıyordu. Leo geldiğinde uçup gitmiyordu. Sığ suda durur, mavi-gri tüyleri parlar, kehribar gözleri ışıldardı. Leo defterini açar ve gülümserdi. "Bana sabrı öğrettin," diye fısıldardı. Balıkçıl gagasını suya daldırır ve bir balık yakalardı.

Mia, Leo'dan ona nasıl çizeceğini öğretmesini istedi. Böylece gölette birlikte oturdular; yağmurluklu ve çizmeli iki küçük ressam. Leo ona yeşil suyu ve gri tüyleri nasıl karıştıracağını gösterdi. "Önce beklersin," dedi. "Sonra dikkatle bakarsın." Mia başını salladı ve bir nilüfer yaprağı çizdi. Balıkçıl onları sazların arasından izledi. Gölet sakindi ve sessiz harikalarla doluydu.

Evde Leo suluboya defterini bir rafa koydu. Her sayfa göletin ve küçük balıkçılın bir anısıydı. Sabrın bir tür sihir olduğunu öğrenmişti. Hareketsiz ve sessiz oturduğunda doğa sana sırlarını gösterir. Balıkçıl ona küçük şeyleri görmeyi öğretmişti: uzun parmaklar, hızlı gagalar, paylaşılan balıklar. Ve Leo, her zaman gölete geri döneceğini biliyordu; beklemeye ve merak etmeye hazır.